

BAKOS ANDRÁS

Megszállás

Egy falumbeli asszony néhány évvel ezelőtt, egy vasárnap délelőttön belépett a falu templomába, odament a pap mellé, aki egy hokedlin állt, és a mellékoltáron lévő sószobor lábát törölgette; és azt mondta a papnak, mosolyogva, hogy úgy érzi, megszállta a szentlélek. A pap, hallva ezt, lelépett a hokedliről, de olyan szerencsétlenül, hogy kifecamodott a bokája. Az asszony megkérdezte, mit tegyen, a pap pedig csupán annyit tudott mondani, hogy ha az újszülött világra jön, az asszony nyugodtan hozza el, meg fogja keresztelni. Ezután semmi érdekes sem történt: az asszony az eset után is szorgalmasan járt a misére; nem volt terhes.

Később ez a nő azt mondta anyámnak, amikor találkoztak, hogy *bárcsak beszélhetnék egyszer a fiaddal*. Amikor ezt anyám elmesélte, épp egy kéthetes kirándulásra indultam. Csónakomon végigjártam a folyó felső szakaszát, horgászással, főzéssel töltöttem az időt, és a csónakra kifeszített ponyva alatt aludtam. Amikor hazaértem, és beléptem az üres lakásba – közben az itthoniak is elmentek valahova –, a felmosott kövek hűvösségével együtt a kamrában maradt almahéj erjedésének szagát is megéreztem, és azt is, hogy itteni életem nem ott folytatódik, ahol két héttel ezelőtt abbahagytam.

Ez így is történt: mióta itthon vagyok, sok, korábban gyakran emlegetett emberről nem hallok semmit. Az asszonyról sem beszél senki; pedig régen ennyi idő alatt többször is okot adott arra, hogy szóba kerüljön. Am úgy döntöttem, nem kérdezem meg senkitől, mi van vele, mivel nem tudok és nem is akarok fölkészülni egy olyan válaszra, mely valamiképp velem kapcsolatos lenne.

Álom egy lóról

A gulyásnak, aki az utcánkban lakott, volt egy nagyon szép, fehér lóva, amelyet azután sem adott el, hogy felhagyott a marhaórzéssel. Ötéves koromban ezt a lovat mindenáron meg akartam venni; hónapokig kiürült mézesflakonokban, műanyag mackókban gyűjtöttem az aprópénzt, a gulyásnak azonban váratlanul meghalt a felesége; hirtelen sok pénzre lett szüksége, így nem várhatott addig, míg össze tudom gyűjteni a teljes árat. Amíg a ló ott volt, majdnem mindennap átmentem hozzájuk. A gulyás, amint a melléképület

ablakán át meglátott, kilépett az udvarra, bejött velem az istállóba, a hónom alá nyúlt; fölemelt a ló hátára, majd szinte azonnal le is vett. Ezután rendszerint estig beszélgettünk a melléképületben.

Tegnap éjjel a lóról álmodtam: a házsor végén, a villanykaró mellett álltam, és egy szürkésfehér, gomolygó felhő képében láttam meg. Lassan közeledett a ház felé, néhány méterrel a gyeptől lebegve. Amikor bevágtatott az udvarunkra, futni kezdtem. Attól féltem, hogy mire hazaérek, eltűnik.

Végigszaladtam az udvaron, és a ház mögött, a palatető színben találtam rá. A bárányok szénáját ette, amit a téli esők elől hordtunk be. Leültem mellé a földre, hátam a falnak támasztva, nyújtott lábbal, és azt álmodtam, hogy elalszom. Akkor nem tudtam, hogy mindez nem ébren történik velem; mint ahogy az is, hogy ott, a földön ülve felébredtem, és nem láttam magam mellett a lovat. Körülnéztem, aztán megnyugodtam: a földet ugyanis faltól falig betértette a széna. *Tehát mégis itt van valahol*, mondtam, és kezem a malteros falnak támasztva fölálltam.

A padlőváza története

A polgárőrök versenyén fölfigyeltem a súlyzóra, mely a futballpálya szélén, a fűben hevert; mellette a színes korongok. A polgárőr-csapatok a pályán vándoroltak, egyik versenyszámtól a másikig; a súlyzó volt az utolsó versenyszám.

Miután a szervezők többször is megpróbálkoztak a rúd felemelésével, és egyikük sem járt sikerrel, én is odaléptem; ráfogtam, fölvettem, és a fejem fölé löktem. Ezután két újabb korongot húztam a súlyzóra, majd további kettőt; ezt, vagyis a száz kilót is sikerült kilöknöm. A szervezők mosolyogva néztek. Egyikük mondott valamit, ami úgy hangzott, hogy „heszte könnyű”. Aztán, mintha ott sem lettem volna, leszedezték a külső korongokat és folytatták az emelgetést.

A versenyzők ezután érkeztek meg; mindegyikük mosolyogva, pontosabban önirónikus mosollyal lépett a rúd mögé. Ám amikor lehajoltak a rúdhöz, arcuk megkomolyodott; a sikeres vagy sikertelen erőlködés után ismét mosolyt erőltettek arcukra. Mindezt a büfésátor ponyvája alól néztem végig. Amikor a legerősebb versenyző, aki négyszer is próbálkozott, föladta a küzdelmet, vettem magamnak egy pohár hideg barnasört, és órákig el sem mozdultam a helyemről.

Késő este azonban, az eredményhirdetésén, amit a sátrak előtt rendeztek meg, a verseny fő szervezője váratlanul az én nevemet is bemondta a mikrofonba; arra kért, menjek oda mellé. Szavait hallva sokan felémfordultak, olya-

nok is, akiket még életemben nem láttam, így nem tudtam, honnan tudják, ez a név enyém. Fölálltam, odamentem, a fő szervező pedig átadott egy okker virágokkal díszített, hatalmas, sötétbarna padlózást. E díjat, mint mondta, versenyen kívüli teljesítményemért, a száz kiló felemelésével érdemeltem ki.

Ez a fordulat annyira meghatott, hogy könnyezni kezdtem.

ASSZONYI TAMÁS: BAROKK (1993)